

STEPHEN EDWIN KING s-a născut în Portland, Maine, în 1947, al doilea fiu al lui Donald și Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său și-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraș în altul. A îndrăgit matineele anilor '50, unde se proiectau mai ales filme de groază și SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influență decisivă asupra lui – s-a apucat să aștearnă povești la o mașină de scris căreia îi lipsea tasta „N”, pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery*.

Între 1962 și 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 și 1970 a urmat cursurile Universității Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultății și a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus*, unde a ținut și o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obținut licența în literatură, un certificat de profesor de liceu și o diplomă pentru elocuțiune și artă dramatică.

În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare și poetă T. King, și împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă și a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viață grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie*, dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul și l-a convins să-l ducă la bun sfârșit. În 1973, declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie*, iar New American Library a cumpărat drepturile ediției de buzunar cu suma record de 400 000 de dolari. În 1975, familia sa și-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem's Lot*. De acum înainte își va consacra viața exclusiv creației literare și, într-o mai mică măsură, producției cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate și King acordă permisiunea studenților la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar.

Autor a peste șaiszeci de romane și două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări și a primit numeroase premii, printre care și prestigioasa Medalie pentru Contribuții Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation. În 2010, venitul său anual a fost estimat la peste 40 de milioane de dolari.

STEPHEN KING

VÂNTUL PRIN GAURA CHEII

Traducere din limba engleză

RUXANDRA TOMA

NEMIRA

După ce au plecat din Palatul de Smarald, care se dovedise că nu era al lui Oz – dar unde se afla acum mormântul aceluia individ antipatic pe care ka-tet-ul lui Roland îl cunoscuse sub numele de Omul Tic-Tac –, Jake a început să meargă mult înaintea lui Roland, Eddie și Susannah.

– Nu-ți faci griji? îl întreabă Susannah pe Roland.

– Îl are pe Ete cu el, spuse Eddie, referindu-se la billy-bumblerul care îl adoptase pe Jake, devenind cel mai bun prieten al lui. Musiu Ete se înțelege de minune cu oamenii cumsecade, iar pentru ceilalți are un botic plin cu colți ascuțiți. Așa cum a avut ghinionul să constate și Gasher¹ ăla.

– Jake are și pistolul tatălui său, adăugă Roland. Și se pricepe să-l folosească. Foarte bine se pricepe. Plus că n-o să iasă de pe Calea Grinzii.

Întinse mâna cea cu mai puține degete. Majoritatea norilor grei de pe cer erau nemișcați, cu excepția câtorva care pluteau neabătuți spre sud-est. Spre Bubuit de Tunet, dacă biletul lăsat de cel care se semnase RF² nu mințea.

Spre Turnul Întunecat.

– Dar de ce... începu Susannah și se întrerupse brusc atunci când scaunul ei cu roțile se poticni într-un hârtop.

¹ Personaj din *Ținuturile pustii* (n. tr.).

² Randal Flagg (n. tr.).

Întoarse capul la Eddie:

– Vezi pe unde mă împingi, iubire!

– Scuze, murmură tânărul. Se vede treaba că ăia de la drumuri și poduri nu s-au prea ocupat de bucata asta de autostradă. Probabil că li s-a tăiat bugetul.

Nu era o autostradă, ci un *drum*... sau, mai bine zis, fusese un drum din care mai rămăseseră doar două făgașe spectrale, pe marginea cărora se vedea din loc în loc câte o bojdeucă dărăpănată. Mai devreme în dimineața aceea trecuseră pe lângă o prăvălie abandonată, pe a cărei firmă abia se mai puteau distinge cuvintele: FRANCIZA LUI TOOK. Intraseră să caute provizii – Jake și Ete încă erau cu ei la vremea respectivă – însă nu găsiseră nimic în afară de praf, pânze vechi de păianjen și scheletul unui animal ce fusese ori un raton mai mare, ori un câine mai mic, ori un billy-bumbler. Ete amușină în treacăt oasele acelea și ridică un picior deasupra lor ca să le ude. După aceea ieși din magazinul abandonat și se așeză pe o ridicătură din mijlocul drumului vechi, încovrigându-și coada în jurul picioarelor. Întors spre direcția din care veniseră, adulmeca agitat aerul.

Roland îl mai văzuse făcând asta în decursul ultimelor ceasuri și, cu toate că nu comentă atitudinea micuțului, nu și-o putu scoate din minte. Să-i fi urmărit cineva? Nu prea credea una ca asta, însă atitudinea bumblerului – nas în vânt, urechi ciulite, coadă în jurul picioarelor – îi aducea aminte de ceva din trecut... dar de ce anume?

– De ce vrea Jake să fie singur? Întrebă Susannah.

– Te îngrijorează asta, Susannah din New York? se întresă Roland.

– Da, Roland de Gilead, mă îngrijorează.

Îi aruncă un zâmbet amabil, dar în ochi i se reaprinse vechea flacără malițioasă. A Dettei Walker, își spuse Roland. Detta nu va dispărea niciodată complet, dar nu-i părea rău. Fără femeia asta stranie, înfipă în inima ei ca o așchie de gheață, Susannah nu ar fi fost decât o negresă frumoasă, fără

picioare de la genunchi în jos. Cu Detta la bord, era o persoană de care trebuia să se țină seama.

– Trebuie să se gândească, șopti Eddie. A trecut prin multe. Nu toți copiii se întorc din morți. Și Roland are dreptate când zice că, dacă s-ar lua cineva de el acum, atunci ăluia o să-i pară al naibii de rău că n-a stat în banca lui.

Eddie se opri, își șterse transpirația de pe frunte cu mâneca de la cămașă și se întoarse către Roland.

– Dar *există* oameni în această încântătoare suburbie de nicăieri, Roland? Sau au plecat toți de aici?

– Presupun că au mai rămas câțiva.

Era mai mult decât o simplă presupunere; fuseseră câțiva care le aruncaseră priviri furișe. Odată fusese o femeie înspăimântată ce ținea doi copii pe după umeri și un bebeluș într-un soi de traistă atârnată de gât. Altădată, un țăran bătrân, pe jumătate mutant, din gura căruia atârna un tentacul ce tresărea spasmodic. Nici Eddie și nici Susannah nu-i observaseră pe aceștia și nu-i simțiseră pe ceilalți despre care Roland era sigur că îi urmăriseră de la adăpostul copacilor și al ierburilor înalte. O, da, Eddie și Susannah mai aveau multe de învățat.

Deși se părea că ceva-ceva din arta supraviețuirii tot deprinseseră, pentru că Eddie îl întrebă:

– Pe ei îi adulmecă Ete?

– Nu știu.

Pistolarul mai vru să adauge că era aproape sigur că strania minte de bumbler a lui Ete se frământa dintr-un cu totul alt motiv, dar se răzgândi pe loc. Ani lungi trecuseră de când avusese un alt ka-tet și îi intrase în obicei să-și țină părerile pentru sine. Deși va trebui să se dezbrace de asta în cazul în care acest ka-tet se va dovedi solid. Însă nu acum, nu în dimineața asta.

– Să mergem mai departe! spuse el. Sunt convins că Jake s-a oprit și ne așteaptă.

Două ceasuri mai târziu, chiar înainte de amiază, urcară o colină și se opriră privind în jos la un râu mare și leneș, de culoarea cositorului, sub cerul înnourat. Pe malul dinspre nord-vest – adică pe partea lor – se afla un fel de șopron, zugrăvit într-un verde atât de aprins că părea un zbieret în văzduhul amuțit. În el se intra dinspre apă, pe un podet sprijinit pe stâlpi vopsiți în aceeași nuanță de verde. De doi dintre ei era legat cu parâme groase un bac, cam de douăzeci pe douăzeci de metri, acesta vopsit însă în dungi galbene și roșii. Din mijlocul lui ieșea o prăjină, probabil cu rol de catarg, dar nu se vedea nicio pânză. În fața prăjinii erau așezate câteva scaune din răchită, cu fața la țärm. Pe unul dintre acestea ședea Jake. Pe altul, un bătrân cu o pălărie imensă de paie, o pereche de nădrași verzi, lăbărțați, și cizme înalte. În partea de sus purta un veșmânt dintr-un material subțire și alb – un fel de cămașă pe care Roland o cunoștea sub denumirea de „slinkum“. Jake și bătrânul mâncau popkinuri¹ umplute cu multe chestii. La vederea lor, Roland începu să saliveze amarnic.

Ete se afla în spatele celor doi, la marginea bacului vopsit în culori țipătoare, ca de circ, și se uita fascinat la propriul chip, oglindit în apă. Sau, poate, la reflectarea cablului de oțel care trecea pe deasupra, de pe un mal pe celălalt al râului.

– Apa asta este Whye? îl întrebă Susannah pe Roland.

– Da.

Eddie zâmbi larg.

– Știți ce-i apa? Ce să fie, un lichid ce-mi place mie!

Ridică apoi mâna deasupra capului și începu să facă semne vesele.

– Jake! Hei, Jake! Ete!

Jake îi făcu și el cu mâna și, cu toate că râul și bacul ancorat la malul lui se aflau la vreo patru sute de metri distanță, cei trei

observară sclipirea albă a zâmbetului băiatului. Vederea le devenise ciudat de ageră în ultima vreme.

Susannah duse mâinile căuș la gură și strigă:

– Ete! Ete! Vin' la mine, puiule! Vino la mămica ta!

Cu scheunători ascuțite ce-i țineau loc de lătrat, Ete traversă în goana mare bacul, dispăru în construcția asemănătoare cu un șopron și apăru apoi pe malul lor. Urcă poteca alergând mai iute ca vântul, cu urechile date pe spate, limbuța fluturând și ochii aurii strălucind voioși.

– Încet, mai încet, scumpete, că o să-ți plesnească inimioara! îi strigă Susannah râzând în hohote.

Lui Ete i se păru că-l îndemnase să se grăbească. Ajunse în mai puțin de două minute lângă scaunul cu rotile al femeii, îi sări în poală, apoi se dădu jos și se uită vesel nevoie mare la toți trei.

– Olan! Ed! Suze!

– Heil, conașule Throcken! îi spuse amuzat Roland, folosind vechiul termen pentru bumbleri, învățat dintr-o poveste pe care i-o citise mama lui în copilărie: *Throckenul și Balaurul*.

Ete ridică un picior din spate, stropi un petic de iarbă, apoi se întoarse iar în direcția din care veniseră, amușinând aerul, scrutând zările.

– De ce tot face asta? îl întrebă Eddie pe pistolar.

– Nu știu.

De fapt, cam știa. Să fi aflat asta tot dintr-o poveste veche? Nu din *Throckenul și Balaurul*, ci dintr-una asemănătoare? Parcă da. O clipă se gândi la doi ochi verzi, larg deschiși în întuneric, și simți cum îl străbate un fior – nu de teamă (deși poate că și teama avea ceva de-a face cu asta), ci din cauza aducerii aminte. Apoi, gata, dispărură și ochii, și înfiorarea.

Va curge apă, dacă așa va fi vrerea Domnului, își zise el, dându-și seama că vorbise cu glas tare doar când Eddie întrebă nedumerit:

– Ei?

– Nu contează, spuse Roland. Hai să stăm nițeluș de vorbă cu noul prieten al lui Jake, ce ziceți? Poate că mai are vreun popkin sau două sau trei în plus.

¹ *Popkin* – (în *Limba Nobilă*) „sandvici“ (n. tr.).

Eddie, sătul până-n gât de carnea veche și tare înfășurată în frunze pe care o botezaseră „burrito à la pistolar“, se luminează de îndată la față.

– Măi, să fie! gemu el, uitându-se la un ceas imaginar de la încheietura mâinii lui bronzate. Vai de mine și de mine, când se făcu ceasu' de haleală?

– Tacă-ți gura și împinge scaunul, dulceață! îi ceru Susannah. Eddie tăcu din gură și împinse scaunul.

3

Bătrânul era pe scaun atunci când cei trei eroi intrară în hangarul acela nautic; și în picioare, în poziție cât de cât de drepți, când ieșiră pe partea râului. Văzu armele purtate la șold de Roland și Eddie – pistoale supradimensionate, cu pat din lemn de santal – și făcu ochii mari. Căzu într-un genunchi. Văzduhul era mut, iar Roland îi auzi trosnetul oaselor bătrâne.

– Heil, pistolarul! spuse omul, ducând la frunte pumnul umflat de artrită. Te salut cu respect!

– Ridică-te, prietene! îi zise Roland, sperând ca bătrânul să fie cu adevărat un prieten.

Se pare că așa credea Jake, iar pistolarul ajunsese să se încreadă în instinctele băiatului. Și ale billy-bumblerului, firește.

– Ridică-te!

Bătrânul păru să întâmpine oarece probleme, iar Eddie urcă pe bac să îl ajute.

– Mulțam fain, fiule, mulțam. Ești tot pistolar sau doar un „ucenic“?

Eddie se uită la Roland. Dar pe chipul acestuia nu se putea citi nimic, așa că tânărul privi iar la bătrân, ridică din umeri și rânji cu gura până la urechi.

– Cred că nițeluș din amândouă. Sunt Eddie Dean din New York. Aceasta este soția mea, Susannah. Iar domnul de colo e Roland Deschain. De Gilead.

Luntrașul căscă și mai mult ochii.

– Gileadul din trecut? Adevărat?

– Gileadul din trecut, răspunse Roland, simțindu-și sufletul inundat de o tristețe neobișnuită pentru el.

Timpul era un chip pe ape și, la fel ca râul imens dinaintea lor, doar plutea și nimic mai mult.

– Atunci, poftiți la bord și fiți bine-veniți! Tânărul acesta și cu mine suntem deja prieteni la cataramă.

Ete se urcase și el pe bac, iar bătrânul se aplecă să-l mângâie pe căpșorul ridicat.

– Și cu dânsul m-am împrietenit, nu-i așa, drăguțule? Mai ții minte cum mă cheamă?

– Bix! răspunse prompt Ete și se întoarse din nou către nord-vest, ridicându-și boticul și urmărind fascinat coloana mișcătoare de nori ce delimita Calea Grinzii.

4

– Vă e foame? îi întrebă Bix. Bucatele mele îs sărace și simple, da' m-aș bucura să le împart cu voi.

– Mulțumim, spuse Susannah.

Se uită apoi la cablul de deasupra care traversa în diagonală râul și întrebă:

– Ăsta-i un feribot, nu-i așa?

– Așa-i, îi răspunse Jake. Mi-a zis Bix că sunt oameni care locuiesc pe malul celălalt. Nu prea aproape, dar nici foarte departe. Crede că-s cultivatori de orez, da' zice că nu prea călătoresc în direcția asta.

Bix coborî de pe bac și intră în căsuța de pe apă. Eddie așteptă puțin, până auzi cum bătrânul cotrobăia înăuntru, apoi se aplecă spre Jake și îi șopti:

– Zici că-i în regulă?

– E în regulă, spuse Jake. E bucuros că are clienți pe care să-i treacă pe malul celălalt. Zice că sunt ani de când n-a mai dus pe cineva cu bacul.

– Sunt convins, fu de acord Eddie.

Bix apăru cu un coș din răchită, pe care i-l luă Roland din mâini – altminteri bătrânul s-ar fi dezzechilibrat și ar fi căzut în apă. Apoi, tolăniți în scaunele de pe bac, începură toți să înfulece popkinuri umplute cu un fel de pește rozaliu. Condimentate și delicioase.

– Luați de poftiți! le spuse Bix. Plin de pești e râul ăsta și cei mai mulți îs din ăia adevărați. Mutanții îi azvârlu înapoi. Pe vremurile celea de demult scria la lege că p-ăia răii să-i zvârlim 'napoi pe mal, ca să nu se mai prăsească. Și așa am și făcut o vreme...

Ridică din umeri și continuă:

– Trăiește și lasă-i și pe alții să trăiască, așa zic eu. Și cred că sunt îndrituit s-o zic, pen'că eu unu' am trăit cam mulțisor.

– Câți ani ai? îl întrebă Jake.

– Am făcut o sută douăzeci acu' ceva vreme, da' am pierdut socoteala de atunci, așa să știți. Timpul se trece mai repede pe partea asta a ușii, dacă pricepeți ce zic.

Pe partea asta a ușii. Lui Roland îi dădu din nou târcoale amintirea unei povești de demult. O clipă doar, apoi dispăru.

– Mergeți după ăia? îi întrebă bătrânul arătând spre șirul de nori călători.

– Da.

– Până la așezările alea de le zicem Calle? Sau mai departe?

– Mai departe.

– Spre bezna cea mare?

Ideea aceasta părea deopotrivă a-l tulbura și fascina pe Bix.

– Mergem pe drumul nostru, zise Roland. Cât ne iei ca să ne treci dincolo, sai barcagiu?

Bix izbucni în râs. Hohotele erau sparte, dar vesele.

– La ce bun sunt banii când n-ai pe ce-i cheltui? Și văz că n-aveți animale cu voi, plus că-i limpede ca lumina zilei că eu

am mai multă mâncare decât voi. Unde mai pui că m-ați putea obliga prin forță să vă trec dincolo.

– Vai, niciodată! păru șocată Susannah.

– Știu asta, flutură Bix din mână către ea. Bandiții așa ar proceda. Și după ce ar ajunge pe malul ălălalt, mi-ar da foc la bac, uite așa, de-ai dracului – da' știu că pistolarii adevărați n-ar face una ca asta. Și nici femeile-pistolar. Nu pari a fi înarmată, conică, da' cu femeile nu se știe niciodată.

Susannah schiță un zâmbet cam strâmb și nu răspunse.

Bix se întoarse către Roland.

– Se vede treaba că veniți din Lud. Am auzit de locul ăla și despre câte se întâmplă acolo. Superb oraș a fost, superb tare! Dar aproape de ruină și cam ciudat, atunci când l-am văzut eu. Însă tot minunat era.

Cei patru schimbară o privire de an-tet pur, acea telepatie specială, rezervată doar lor. Privire totodată încărcată și de „shume“, cuvânt vechi, din Lumea de Mijloc, ce înseamnă rușine, dar și tristețe.

– Ce e? se neliniști Bix. Ce-am zis? Dacă am spus ceva ce v-a supărat, vă cer iertare.

– Nu ne-ai supărat câtuși de puțin, zise Roland, însă Lud...

– Lud e doar colb purtat de vânt, murmură Susannah.

– Mă rog, se opuse Eddie. Nu-i chiar colb.

– Cenușă, interveni Jake. Care strălucește în beznă.

Bix cântări cele auzite, apoi încuviință încet din cap.

– Aș vrea să-i aflu povestea, măcar atât cât îmi puteți spune într-un ceas. Că atât durează traversarea apei.

5

Bix se oțărî la ei atunci când se oferiră să-l ajute cu pregătirile de plecare. Asta era treaba lui, le zise el, și încă o mai putea face – dar nu la fel de iute ca pe vremuri, când pe ambele maluri ale râului erau ferme și câteva puncte de negoț.

În orice caz, nici nu erau prea multe pregătiri de făcut. Din căsuța bătrânului aduse un taburet și un inel de punte din lemn de esență tare. Se urcă pe taburet și prinse inelul de catarg, apoi îl agăță de cablul de deasupra apei. Duse taburetul înapoi înăuntru și se întoarse cu o manivelă mare, din metal, în forma literei „Z”, pe care o așeză ceremonios lângă o cutie din lemn aflată la capătul bacului.

– Aveți de grijă să nu o împingeți în apă, că fără ea n-am cum să mai ajung înapoi acasă, le spuse bătrânul.

Roland se lăsă pe vine ca să studieze obiectul acela. Făcu un semn spre Eddie și Jake, cerându-le să se apropie și ei. Le arătă cuvintele ștanțate pe linia lungă a literei Z.

– Aici chiar scrie ce mi se pare mie că scrie?

– Mda, mormăi Eddie. *North Central Positronics*. Amicii noștri.

– De când ai chestia asta, Bix? îl întrebă Susannah.

– Păi, să tot fie vreo nouăj’ de ani, dacă stau să mă gândesc bine. E o așezare subterană acolo, zise el arătând în direcția Palatului din Smarald. Se întinde pe kilometri buni și e plină de lucruri de-ale bătrânilor, lucruri în stare perfectă. Și încă mai cântă o muzică stranie din tavan, o muzică cum n-ați mai auzit în viața voastră. Și muzica asta e în stare să-ți terciuiască gândurile, ca să zic așa. Nu-i bine să cutezi a zăbovi prea mult acolo, dacă nu vrei să-ți apară bube urâte și să începi să borăști și să-ți pierzi dinții. Eu m-am dus o dată. M-am jurat să nu mai calc niciodată acolo. Am avut senzația că a venit moartea să mă ia.

– Și ți-a căzut și părul, nu doar fasolea din gură? se interesă Eddie.

Bix păru surprins de întrebare, apoi dădu din cap.

– Mi-a căzut ceva, da’ după aia mi-a crescut la loc. Manivela aia-i din *vițel*, așa să știți.

Eddie se uită cruciș. Cum Dumnezeu să fie din piele de vițel? Apoi înțelese că bătrânul spusese *oțel*.

– Suntem gata de plecare? întrebă Bix, cu ochii aproape la fel de strălucitori ca ai lui Ete. Ridicăm ancora?

Eddie schiță un salut marinăresc:

– O ridicăm, să trăiți, domnu’ căpitanu’, cum nu! Pornim spre Insula Comorii, chiar așa!

– Haide de mă ajută cu frânghiile astea, Roland de Gilead, dacă ești bun!

Roland era bun și se duse să îl ajute.

6

Bacul se deplasa încet, de-a lungul cablului diagonal, tras de curentul blând al râului. Peștii zburdau de jur împrejurul lor, iar membrii ka-tet-ului lui Roland îi povestiră pe rând lui Bix despre orașul Lud și despre cele petrecute acolo. Ete urmări o vreme peștii cu mult interes, ținându-se bine pe marginea bacului. Apoi se așeză iarăși în poponet, cu botul ridicat spre direcția din care veniseră.

Bix mârâi atunci când îi povestiră cum plecaseră din orașul blestemat.

– Monoul Blaine, ziceți. Trenul ăla țicnit. Mai e încă unul, da’ nu-mi aduc aminte cum îi zice...

– Patricia, îl ajută Susannah.

– Aha, ăla! Cu pereți frumoși din sticlă. Ziceți că orașul nu mai e?

– Nu mai e, îi confirmă Jake.

Bix lăsă capul în piept.

– Trist lucrul!

– Așa este, spuse Susannah, strângându-l ușor de mână. Deși foarte frumoasă, Lumea de Mijloc e un loc trist.

Ajunseseră deja în mijlocul râului și o boare ciudat de caldă le răvășea părul. Își scosese hainele groase și se tolăniseră în scaunele din răchită, prevăzute cu role, ce le permiteau să alunece încolo și înapoi, pentru ca să poată admira întreaga privești. Un pește mare – posibil o rudă apropiată a celor din care mâncaseră la „ceasu’ de haleală” – sări pe bac și începu să se zbată chiar în fața lui Ete. Cu toate că în mod obișnuit bumberul